

3 далеких мандрів повернувшись...

Автор цієї публікації Регіна Миколаївна ЛОЗИЦЬКА (ЛЯЛЮ-ШКО) вже друкувалася на сторінках нашої газети із враженнями від поїздки до Бразилії (там із сім'єю мешкає її донька). Матеріал, який друкуємо сьогодні, - екскурс у країну екзотики, добра, достатку і своєрідного буття...

РІО БЕЗ ПРИКРАС

Ріодеженейрці

На вулицях Ріо бачу кремезних, дець до двох метрів зростом чоловіків. На фоні місцевих бразильців індіанського походження - це дійсно велетні, хоч таких небагато. В цілому жителі бразильської столиці - люди із своєрідним менталітетом, правилами і звичками. Ніхто ніколи і нікуди не спішить. Мені здається, що поняття кудись бігти, щоб не запізнитися, у них відсутнє. Привітаються і посміхнуться незнайомим людям - цілком нормально. (В нас на Україні таке можуть зрозуміти по-різному).

Коли я бачу молодих або в літах бразильців, які йдуть, взявшись за руки, трохи дивуюсь: тут 16-річні і 90-річні, ніжно переплівши пальці рук, мандрують у своїх справах. Одяг примітивний - майка-шорти, які кожен день, а іноді декілька раз на день міняють. Все пране-перепране. Відтінки, як у нас кажуть, пастель. Ніяких яскравих кольорів з блискітками, які так щедро пропоную наш базар. Білий колір - обслуга, чорні штани і біла сорочка - охорона, водії.

Косметики не бачила ні на

ній, що дуже зручно і для машин, і для пішоходів. Вулиці, тротуари, які викладені камінчиками світлого кольору, підмітають, миють.

Ріо - місто різнобарвне по архітектурі. Ми живемо в красивому районі з романтичною назвою Леблон. Це одне з безпечних місць багатомільйонного міста. Архітектура досить різноманітна. Поряд з будинками давньої забудови вкраплені палаци, які оздоблені мармуром, з чудовими входами-холами і мистецькими рослинними шедеврами перед входом (фото). Цікаво, що такі багатоквартирні будинки мають свої назви Villa..., Rezedenecie..., Ed... Це як наші хатинки-садочки, що називались «Квітковий рай», «Земна благодать», «Райський куточок»... В одному такому раю довелося побувати. Це, як за лаштунками сцени. Ззовні квартири як квартири. Зате те, що «на задньому дворі», вразило до краю: екзотичний сад, басейн, тенісні корти, дитячі майданчики з прибудованими, тренувальні зали з усіляким приладдям, масажні зали, більйардні, танцювальні... Це все для цього елітного будинку, вірніше для його мешканців. Якщо врахувати, що ми були вве-

ленд, де можна все чіпати, все доступне дитячим рученяткам і сяючим очам. Як лікар вів огляд, розпитував про проблеми - це театральне дійство. На останок надув червону кульку і подарував її Андре. До речі, медицина у Бразилії страхова.

Собача рапсодія

Відтоді, як у нас в будинку з'явився киянин пудельної породи, в наших серцях навечно поселилася любов до розумного собачого племені. Ми навіть допустити не можемо, що когось можна назвати образливим собачим званням.

А тепер загадка. Що це - біле, з блакитним відтінком, коричневе з золотом, чорне з антрацитовим блиском, з поважною походою, але без мови? Це собаки Ріо. Таке враження, що вони шойно всі з перукарні. Щоранку їх зустрічаю, коли ми з внуком йдемо до школи. Їх спускають з поверхів, прив'язують на вулиці до огорожі і вони мовчки чекають, коли прийде людина, яка збере з десяток бажаючих - великих і маленьких і собача компанія буде мовчки тупотіти своїм маршрутом. А потім біля свого будиночка чекати, коли за ними спустяться господарі. Ні побігати, ні понохати, ні погавкати... Тому часто, коли температура сягає тридцяти, вони сходять з маршруту, лягають на плитку доріжок і, важко дихаючи, приходять до тям. Є і винятки, коли одну суперсобачку вигулює один чоловік в білій сорочці і чорних штанах. В наших українських собак життя куди веселіше. Наші собаки кращі і свободи у них вдосталь - гавкай скільки хочеш, і підбирати не треба, і ногу підняти можна скрізь! І нюхати скрізь, де хочеться. Веселе собаче життя!

Футбол і Ріо

Це було напередодні чемпіонату світу по футболу. У нас би тільки й розмов, імітації підготовки - одним словом АВАРІА. А тут тиша і спокій. Неподалік будують метро - без поспіху, все за планом. Думаю, що за день до відкриття чемпіонату і станцію метро відкриють без фанфар, без керівництва і репортажів зі всіх зомбокканалів. Немає і суверенної продукції на кожному кутку. А є вона в одному-двох місцях елітних магазинів, бо БРЕНД і коштує в десятки разів дорожче звичайного товару. Тому сувенірів з емблемою не привезла.

Таке враження, що до чемпіонату бразильці відносяться, як до змін пори року. Бо тут чи літо чи зима - ніяких природних змін. Все радує зеленню, цвітом, плодами. Температура можливо тришечки нижча, але вища 20 градусів. Тут можна все життя проходити в шортах та майці, що ріодеженейрці і роблять.

До речі, проблема сувенірів-подарунків для мене, як і для сотень тисяч відвідувачів Ріо, дуже актуальна. Після популярних «водкаматрешка», по яких ідентифікують пострадянських туристів, вдалось дізнатись, що з Ріо актуально привезти «дулю» - роботу індійських майстрів, що символізує силу і удачу, очеретяну горілку, виробу з дорожочинних і навіродорожочинних каменів та... каву. От я і думаю, чи везти мені ДУЛІ?

(Закінчення в наступному номері)

Вітаємо!

У Святий багатий вечір 13 січня вся наша велика родина щиро і сердечно привітає найдорожчу у світі людину - матусю, бабусю, прабабусю, тещу, сваху **ГАЛЮК Ольгу Опанасівну** з 80-річчям!

Мамочка рідненька, ластівонька сива!
Спасибі, що ти нас з любов'ю зростила!
Хай весни до тебе летять журавлями,
Щоб ти не старіла, рідненька, з роками!
Дозволь, наша любя, тебе привітати,
Келих піднести, ніжно обійняти,
Сказати найкращі для тебе слова,
Щоб ти здоровою завжди була!
Бабусенько любя, прабабусю мила!
Хай років у полі життєвім, як квітві,
Та серце невтомне і щире таке ж.
Для нас воно б раде і небо схилити
Й на вік дарувати щастя дзвінке.
І спів колисковий, і ласка велика,
Ясна невсипущість, душі теплота...
За все це ми вдячні Вам щиро довіку
І просимо в Господа мної літа!

Мама-теща дорога!
Наче бджілки над квітками,
Ви у праці цілий вік,
Опікуєтесь нами,
Щоб здоровим був наш рід -
Всю малечу доглядали,
Нас, дорослих, научали.
Порад Ваших мудрих слухати слід,
Тож живіть нам до ста літ!

З радістю рідненьку сваху з ювілеєм вітаю!
Вам я, свахо, в морі щастя купатись бажаю!
Хай здоров'ячко щоденно тільки прибуває
І добро домівку Вашу хай не обминає!
Вітаючи підніmemo келихи повненькі
Й довгих років побажаєм свасі дорогенькій!

14 січня святкуватиме свій 80-річний ювілей рідна й дорога для нас людина

АВРАМЕЦЬ Євдокія Павлівна.

Рідненька бабусю і матінко мила,
Спасибі, що ти нас з любов'ю зростила!
Хай весни до тебе летять з журавлями,
Щоб ти не старіла, рідненька, з роками.
Дозволь, дорогенька, тебе привітати,
Келих піднести, ніжно обійняти,
Сказати найкращі для тебе слова,
Щоб ти нам здоровою завжди була!
Живи у здоров'ї, у щасті і силі,
Літа проти тебе хай будуть безсилі,
Нехай зозуля для тебе кує шоліта
Многая, многая, многая літа.

З любов'ю і повагою діти, онуки, правнуки

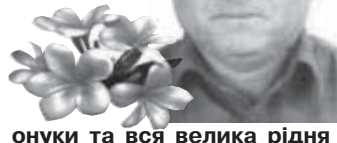

Дорогого, люблячого, турботливого чоловіка, батька, дідуся, брата, дядька

МОСКАЛЕНКА Василя Аполлінарійовича

вітаємо з ювілеєм.
Юнацьких мрій прекрасний сад
Плоди дарує в шістдесят!
За працю всю, усе знання і вміння,
За серця небаїдуже стукотіння -
Подяка щира від людей,
Від друзів, рідних і дітей.
І хоч на скронях сивина -
Нехай у серці гомонить весна,
В очах сміється сонце золоте,
А дерево життя зростає і цвіте.

З любов'ю дружина, діти, онуки та вся велика рідня

7 січня святкував свій ювілей наш шановний колега - слюсар-ремонтник Андрушівського професійного ліцею

МОСКАЛЕНКО Василь Аполлінарійович.

Дирекція, профспілковий комітет, колектив ліцею щиро вітають його з 60-річчям.
Бажаємо жити довго й щасливо,
Щоб кожен Ваш день був схожий на диво,
Хай діти й онуки приносять радість,
Дорогу до хати забуде хай старість.
Живіть у здоров'ї, у щасті і в силі,
Щоб спокій і мир панували в родині,
Нехай зозуленька кує Вам шоліта
Многая, многая, многая літа.

З нагоди ювілею щиро вітаємо коханого чоловіка, найкращого батька, люблячого дідуся

КОЗЛОВЦЯ Анаполія Адамовича.

Сьогодні рівно 60 у Твоєму житті минає,
А скільки їх ще на шляху, про це ніхто не знає,
Тож зичимо в здоров'ї вік довгий прожити,
Щоб усіх на сторіччя міг запросити,
Щоб у мирному небі сонце всміхалося,
А всі мрії та плани збувалися.
Хай здоров'я, щастя і достаток
Сиплються, як липів цвіт,
Хай малює доля з буднів свято,
А Господь дарує ще багато літ!

Дружина, діти, внуки Сашуня, Ярослав, Алінка, Даринка, Владик, Дімчик

БЕРЕЖІМО ХВОЙНІ ДЕРЕВА

Працівники Андрушівського РВ УМВС України в Житомирській області проводять профілактичне відпрацювання щодо виявлення порушень правил обігу та реалізації деревини хвойних порід. Просимо жителів району надавати інформацію про несанкціоновану торгівлю хвойними деревами для вжиття заходів, передбачених чинним законодавством.

Олександр ТУДОСЕ,
старший інспектор охорони громадського порядку

УКРАЇНА В 2014 РОЦІ ЗБІЛЬШИЛА ІМПОРТ ПРИРОДНОГО ГАЗУ З ЄС ПОРІВНЯНО З 2013 РОКОМ БІЛЬШ НІЖ УДВІЧІ - З 2,1 МІЛІАРДА КУБОМЕТРІВ ДО 5,1. ЗБІЛЬШЕННЯ ОБСЯГІВ ІМПОРТУ ПРИРОДНОГО ГАЗУ З ЄВРОПИ ВІДБУЛОСЯ ЗАВДЯКИ ВІДКРИТТЮ СЛОВАЦЬКОГО МАРШРУТУ ПОСТАЧАННЯ.

кому! Навіть я перестала користуватись, хоча в торгових центрах все є - і французька, і американська, і всі знамениті фірми (не підробки) - май гроші і купуй. Заслугує поваги і всіляка бразильська продукція: якість відмінна, але ціни теж не пасуть задніх.

В шопінг-центрах возять в колясках дуже стареньких людей, вони такі чистенькі, в зачісках до всього придивляються, можливо просто хочуть бути серед людей. Возять їх і до узбережжя, і в ресторани, і просто по вулицях - життя не зупиняється з віком.

А ось як працює дорожня служба (те що у нас ДАІ). Біля кожного світлофора, де інтенсивний рух, цілодобово поліцейський в яскравій люмінофорній зеленій накидці. Коли переходить дорогу хтось з дитиною - він іде поряд - хоч сотню раз на день. Я на собі відчула дійсно службу безпеки і турботи про людину. Коли я хочу перейти вулицю сама чи з дитиною - поліцейський зупиняє рух машин незалежно від того, чи ти на перехресті, чи тобі стукнуло в голову перейти будь-де.

Рух по вулицях односторон-

чері і фантастична підсвітка робила все це дивовижно-чарівним, що красу сприймати було важко.

А зараз розповім про школу. Сюди дітей приводять, як тільки ті навчаться ходити. З 8 ранку до 17-ої триває шкільне життя, без денного сну (для нас це дивно). Уроки по півгодини - до 12-ої. Потім ігрові заняття. Всі одягнуті в однакові форми-маєчки з назвою школи і клясочками на них. А школа носить назву Школа Вілени де Моралес!

Довелося мені побачити і місцевого педіатра. Схожий на доктора Айболита, з борідкою і посмішкою на добром обличчі. Зустрічає відвідувачів ще при вході як старий друг. І малеча радіє зустрічі з ним. Зрозуміло, чому наш Андре з таким бажанням йшов на зустріч з лікарем Лінкольном. В передпокої сидить старенька Шапокляк за комп'ютером, яка веде документацію. Нічого не нагадує лікарню - ні білих халатів, ні дезінфікуючих запахів - тільки море іграшок і посмішки. Лікар проводить до кабінету. Це святиня Лінкольна, де одна стіна повністю заставлена книгами по педіатрії, сучасними журналами із закладками (видно, що не декорація), а весь простір - міні Дісней